

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀπολαύσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἑριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐξωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησις 80. πρ.—	Ἔτησις 70. πρ. 15.—
Ἐξάμηνος 3.50	Ἐξάμηνος 3.—
Τριμήνητος 2.50	Τριμήνητος 2.—
Ἀλλ' ἀναρῶμαι ἄλλοι καὶ τὴν ἰαὴν ἑκάστην μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Σ. 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΕΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐξωτερικὸν. ἑστ. 30. Ἐξωτερικὸν. ἑστ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκαστὸν ἑστ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Θεμισκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β' — Τόμος 26^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1919 Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 50

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

(Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Ὅταν ὁ μηχανικὸς τοὺς εἶπε πὺς εἶμασθε μόνο ἕξῃ, μιά ὀδυνηρὴ ἀπογοήτευση τοὺς ἐκυρίευσεν, ἀλλὰ καθένας διατήρησε καὶ κάποια ἐλπίδα πὺς ἀνάμεσα στοὺς ἕξῃ, μπορούσα νάταν κι' ἐκεῖνος πρὸ γόρουε...

Τοὺς εἶπε ὑπερα καὶ τὰ ὀνόματά μας. Ἀλλοίμονο! Ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι μητέρες ἢ γυναῖκες, μόνο τέσσερες εἶδαν τὴν ἐλπίδα τοὺς νὰ πραγματοποιηθῇ. Πόση λύπη, πόσα δάκρυα!

Μὰ καὶ μεῖς σκεφθήκαμε τοὺς χαμένους συντρόφους μας.

— Πόσοι σωθήκανε; ρώτησε ὁ θεῖος Γιάσπαρος.

Δὲν μᾶς ἀποκρίθησαν.

— Ρώτησε τί γίνεται ὁ Πέτρος, εἶπε ὁ Παγγῆς.

Ἡ ἐρώτηση ἔγεινε, μὰ κι' αὐτὴ ἔμεινε χωρὶς ἀπάντηση.

— Δὲν θάκουσαν.

— Πὺς καλύτερα πὺς δὲν θέλου νάπανήσουν!

— Ρωτῆστε, εἶπα τότε ἐγὼ, πόσον καιρὸ εἶμασθε κλεισμένοι δῶ-μέσα.

— Δεκατέσσερες ἡμέρες! μᾶς φώναξαν.

Δεκατέσσερες ἡμέρες;! Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ἐπίστευε πὺς ἦμασθε περισσότερες ἀπὸ πέντε-ἕξῃ.

— Δὲν θὰ μείνετε ὅμως ἀκόμα οὕτε μιά. Κάμετά κουράγιο. Ἄς μὴ μιλοῦμε, γιατί χασομεράμε. Λίγες ὥρες ἀκόμα καὶ γλυτώνετε!

Μὰ κάθε τόσο ἢ ὀμνία ξανάρχιζε.

— Πεινάτε;

— Πάρα πολὺ!

— Μπορεῖτε νὰ περιμένετε; Ἄν εἴσατε πολὺ ἐξαντλημένοι, θὰ σκάψουμε μιά στενὴ τρύπα καὶ θὰ σῶς στειλοῦμε

ζουμί μ' αὐτὸ ὅμως θέρχηση ἢ ἐλευθέρωση σας. Ἄν βραστάτε, θὰ βγῆτε πρὸ γρήγορα.

— Βραστόμα' κάμετε γρήγορα.

Ἡ λειτουργία τῶν βαγόνιων δὲν εἶχε πᾶσι στιγμή καὶ τὸ νερὸ χαμηλώνει πάντα κανονικά.

— Πὺς τοὺς πὺς τὸ νερὸ χαμηλώνει, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Τὸ ξέρουμε, μᾶς ἀποκρίθησαν εἰτε ἀπὸ τὸ καταίθασμα, εἰτε ἀπὸ τὴ στοά, θὰ σῶς ἔλθουμε . . . σὲ λίγο.

Τὰ κτυπήματα τῶν σφυρῶν ἔγειναν πρὸ ἀδύνατα καὶ πρὸ προνεκτικά. Γιατί εἰ ἐργάτες περιμεναν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰνοῖξη τρύπα καὶ, ἐπειδὴ τοὺς εἶχαμ', ἐξηγήσει τὴ θέση μας, φοβούνταν μὴπως γίνονταν καμμία κατάρρευση πού, πέφτοντας ξαφνικά στὰ κεφάλια μας, μπορούσε νὰ μᾶς πληγώσῃ, νὰ μᾶς σκοτώσῃ ἢ νὰ μᾶς πετάξῃ στὰ νερὸ ἀνάκατα μὲ τὰ χῶματα.

Ὁ Δάσκαλος μᾶς ἐξηγήσε πὺς ἦταν κι' ἄλλος φόβος: ἀπὸ τὸν ἀέρα. Μόλις ἀνοίγε δηλαδὴ ἢ τρύπα, ὁ ἀέρας μπορούσε νὰ εἰσορμήσῃ σὰ σφαίρα κανονιοῦ καὶ νὰναποδογυρίσῃ τὰ πάντα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχουμε καλά, ὅπως ἐπρόσεχαν κι' ἐκεῖνοι πὸ ἔσκαδαν.

Τὸ τράνταγμα πὸ προξενούσαν στὸν ὄγκο τοῦ ὀρυκτοῦ τὰ κτυπήματα, ἔκολούθησε τώρα ἀπὸ τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ ἀναίθασματος κομματάκια κάρβουνο, πὸ κυλούσαν στὴν κατηφοριὰ κι' ἔπεφταν στὸ νερὸ.

Περὶργο πρῶγμα! ὅσο ἐπλησίαζε ἢ στιγμή τῆς σωτηρίας μας, τόσο πρὸ ἀδύναμοι γινόμασθε. Ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν

μπορούσα πιά νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου κι' ὄλο ἔακλωμένος στὴν καρβουνόσκηνη, ἔτριμα χωρὶς νὰ κρυώνω. Τὸ χέρι μου νὰ κουνήσω μὸ ἦταν ἀδύνατο.

Τέλος ἔκωλλησαν καὶ μερικά πρὸ μεγάλα κομματάκια κι' ἔπεσαν ἀνάμεσὸ μας. Ἡ τρύπα εἶχε ἀνοῖξει στὸ ὄλο τοῦ ἀναίθασματος κι' ἢ λάμψη τῶν λυχνιῶν μᾶς ἐτύφλωσε.

Στὴ στιγμή ὅμως ξαναπέσαμε στὸ σκοτάδι. Ἐνα ρεύμα ἀέρος, ἕνα φοβερὸ ρεύμα, ἕνας σίφωνα, πὸ πῆρε σβάρνα κομματάκια κάρβουνο καὶ συντριμμία κάθε λογῆς, τίς ἔβουσε ὄλος.

— Ἐῖναι ὁ ἀέρας, μὴ φοβάστε, θὰ τίς ξανανάψουν. Περιμένετε.

Περιμένετε! Ἀκόμα νὰ περιμένουμε;...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀκούσθηκε στὸ νερὸ τῆς στοᾶς καὶ, γυρίζοντας, εἶδα μιά ζωερὴ λάμψη πὸ προχωροῦσε κατὰ μᾶς.

— Θάρρος! θάρρος! μᾶς ἐφώναξαν.

Κι' ἐνῶ, ἀπὸ τὸ καταίθασμα, ἔδιναν τώρα τὸ χέρι 'ς ἐκείνους πὸ βρίσκονταν στὸ ἀπάνω σκαλί, ἔφθασαν συγχρόνως καὶ σὲ μᾶς ἀπὸ τὴ στοά.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἦταν ὁ μηχανικὸς. Αὐτὸς

σκαρφάτωε πρῶτος στὸ ἀναίθασμα καὶ βρέθηκα

στὴν ἀγκαλιὰ του πρὸν προφθάσω νὰ πῶ λέξη.

Ἦταν καιρὸς δὲν θὰ μπορούσα πιά νὰ βρατάξω οὕτε στιγμή.

Εἶχα κλειστὰ τὰ μάτια σὰ λιγοθυμισμένος. Καταλάβαινα ὅμως πὸς μ' ἐσήκωναν, μ' ἐκουβαλοῦσαν, καὶ, ἄλλα βγήκαμε ἀπὸ τὴ μεγάλη στοά, πὸς μ' ἐτύλιξαν μὲ ζεστὰ ρούχα.

Σὲ λίγο αἰσθάνθηκα ὡς ἕνα θάμπω

Ὁ μηχανικὸς μ' ἔφερε μόνος του ὄς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας... Σελ. 394.)

μα, που με ανάγκασε να νιώζω τα μάτια. Ήταν το βράδυ της ημέρας. "Ημιασε ξω."

Ένα άσπρο πρόσωπο βίχτηκε άπάνω μου: ήταν ο Κάπης που μόλις με είδε έβραζε μ' ένα κήδημα στην άρχαλιά του μηχανικού και μου έγλειψε το πρόσωπο. Συγχρόνως αϊθάνθηκα ότι κάποιος μου έπιανε το δεξί χέρι και μου το φίλησε: ήταν ο Μαντιάς, που με αδύνατη φωνή έλεγε:

— Ρεμμή!

Κοίταξα γύρω μου. Είδα τότε ένα πλήθος άμέτρητο, παραταγμένο σε δύο σειρές, που άφιναν μεταξύ τους ένα στενό πέρασμα για μ'εξ. Και το πλήθος αυτό στέκονταν σιωπηλό, γιατί του είχαν παραγγείλει να μη μ'εξ τάρσχη με φωνές. Η στάση του όμως και το βλέμμα του μιλούσαν αντί για τα χείλη του.

Στην πρώτη γραμμή, το μάτι μου πήρε κάτι χρυσό που έλαμπαν στον ήλιο. Ήσαν οι κατάδες της Βάρσης, που είχαν έλθει στην είσοδο του άνθρακωρυχείου να δεηθούν για τή σωτηρία μας.

Μόλις φανήκαμε, γονάτισαν στη σκόνη, — γιατί στο διάστημα των δεκαεσσάρων ήμερών, η γη που είχε βραχή από τον κατάκλιση, έπρόφθεσε να στεγνώσει.

Είκοσι χέρια απλώθηκαν να με πάρουν. Αλλά ο μηχανικός δεν μ' έδωσε σε κανένα. Και περήφανος για το θρίαμβό του, εύχυστομένο και θαυμαστικός, μ' έφερε μόνος του ως τα γραφεία της Εταιρείας, όπου είχαν ετοιμάσει κρεβάτια για να μ'εξ ξεχθώ.

Υστερ' από δύο ημέρες, περπατούσα στους δρόμους της Βάρσης με τον Άλέξη, τον Μαντιά και τον Κάπη, κι έλοι οι άνθρωποι σταματούσαν στο πέραμά μου για να με βλέπουν.

Πολλοί μ' έπλησίαζαν και μου έσιγγαν το χέρι με θαυμάσια μάτια. Αλλοι όμως έστρεφαν το κεφάλι άλλοθι. Αυτοί πενθούσαν κάποιο δικό τους' κι από μέσα τους έως παραπονιούνταν πικρά, γιατί να σωθή ένα διάτταρο παιδί σαν και μένα, και να χαθή ο εικογενειάρχης, ο υίός, ο άδελφός...

Αλλά κι από κείνους που μ' έπλησίαζαν, μερικοί ήταν πολύ ένοχλητικοί. Με προσκαλούσαν να μου κάμουν το τραπέζι ή τουλάχιστο να με τρατάρουν κάτι στο καρενείο.

— Να μ'εξ διηγήθης όσα πέρασες, μου έλεγαν.

Τους εύχαριστούσα χωρίς να δέχομαι την πρόσκληση. Δεν μού άρεσε καθόλου να διηγούμαι την ιστορία μου σε ξένους ανθρώπους, που έννοσταν να μού τή ξεπληρώσουν μ' ένα τραπέζι ή μ' ένα ποτήρι μύρα. Έπιετα προτιμούσα ν' άκούω παρά να μιλώ κι άκουγα τώρα τον Άλέξη, άκουγα τον Μαντιά,

που μου διουγονταν τί έγινε στην επάνεια τής γής στον καιρό ήμου θαμμένος στα βάθη της.

— Και να συλλογιέμαι πώς έγω ήμουν ή αιτία του θανάτου σου! μου έλεγε ο Άλέξης. Γιατί σ' είχα για πεθαμένο.

— Έγω όμως δεν το πίστεψα ποτέ, μου έλεγε ο Μαντιάς. Δεν ήξερα αν θάβγαινες από το άνθρακωρυχείο ζωντανός ή αν θά έβθαναν στην ώρα για να σε σώσουν ήμουν βέβαιος όμως πώς δεν έττάθηκες να πνιγής κι αν προχωρούσαν γρήγορα οι έργασίες, κάπου θά σ' εύρισκαν. Έτσι, ανθ' ο Άλέξης έκλαιγε άπελπισμένος, έγω τουδίνα θάρρος. Από μέσα μου όμως έλεγα: «Δεν πέθανε, όχι! αλλά μπορεί και να πεθάνη». Και ρωτούσα με άγωνία όποιον εύρισκα: «Πόσον καιρό μπορεί να ζήση κανείς χωρίς να φάη; Πότε θάδειάσουν τή νερό; Πότε θά τελειώση ή στοά;» Μα κανείς δεν μού άπαντούσε δικως ήθελα. Όταν σ'εξ ρώτησαν τή όνομάτ'εξ κι' ο μηχανικός, ύστερ' από τον Καρρορή, φώναζε «Ρεμμή!», έπεσα κάτω με κλάματα. Μού φαίνεταν μάλιστα πώς μ' έσταλαπάτησαν λιγάκι, μα δεν αϊθάνθηκα τίποτα' τότε ήλουν εύχυστομένοσ.

Κι' έγω καμάρωνα πολύ, βλέποντας τον Μαντιά να χη τή εμπιστοσύνη σε μένα ώστε να μη θέλη να πιστέψη πώς μπορούσα να πνιγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄

Ένα μάθημα μουσικής

Έκαμα φίλους στο άνθρακωρυχείο. Τέτοιες κοινές αγωνίες ένώνουν για πάντα τήσ ψυχές: υποφέρουν μαζί, ελπίζουν μαζί και στο τέλος γίνονται μία.

Ο θεός Γάσπαρος κι' ο Δάσκαλος μ' επήραν από μεγάλη συμπάθεια. Κι' ο μηχανικός άκούε, αν και δεν συμμερίστηκε τή βίανά μου, μ' άγάπησε σαν παιδί που τή γλυτώνει κανείς από τή χάρη. Με προσκάλεσε στο σπίτι του και, γι' άγάπη της κήρης του, διηγήθηκα όλα όσα είδαμε κι' έπάθαμε από τή στιγμή που άποκλεισθήκαμε στο Άναίθισμα.

Όλοι ήθελαν να μείνουν στη Βάρση. —Θά σου έρω ένα σμυρή, μου έλεγε ο θεός Γάσπαρος, και δεν θά χωρισθώ με πιά.

— Αν θέλεις έργασία στα γραφεία, μου έλεγε ο μηχανικός, σ'εξ εύρισκα.

Ο θεός Γάσπαρος τή έμεινε φυσικάτά να ξανακουρίτω στο άνθρακωρυχείο, όπου ο Γάιος ξανακατέθηκε σε λίγο, με την άκάθεια των ανθρώπων που είναι συνθηθειμένοι να ψήρουν καθεμέρα τον κίνδυνο. Αλλά δεν είχα καμιά όρεξη να κρατήσω τή επάγγελμα του κυλιστή. Όρατό πράγμα, πολύ περίεργο κι' άξιοθέατο, ήταν τή μεταλλείο' μα

άρκετά τή είχα έδη και δεν άισθανόμουν τήν παραμικρή διάθεση να μ'εξ πάει σε κανένα άναίθισμα.

Δεν ήμουν καθόλου καμωμένος για τή ύπόγειο. Η ζωή στο ύπαιθρο, με τήν εύραση άπάνω απ' τή κεφαλή μου, έστω και να χιονίζει, μου ταιρίαζε καλύτερα. Αυτό είχα στο θεό Γάσπαρο και στο Δάσκαλο, που ο ένας άπόρησε κι' ο άλλος λυπήθηκε για τήν αντίπαθείά μου προς τήν έργασία του άνθρακωρυχείου. Κι' ο Καρρορήσ που με άπάντησε, μου είπε πώς είμαι εύθητάρης.

Στο μηχανικό δεν μπορούσε να πώ πώς δεν μού άρεσαν τή ύπόγειο, άρου μου έδιν' έργασία στα γραφεία. Έπρεπε να τού πώ όλη τήν αλήθεια και τή έκαμα.

— Καλά, μου άποκρίθηκε' άρου σε τραβά τόσο τή ύπαιθρο κι' ή έλευθερία, δεν έχω τή δικαίωμα να σ' εμποδίσω. Άκολούθησε τή δρόμο σου, παιδί μου! Ότι άγαπούσα τή ζωή στο ύπαιθρο, ποτέ δεν τή κατάλαβα στο τήσ ήμέρες τού άποκλεισμού μας στο Άναίθισμα. Δεν συνειθίζει κανένας ά τή μωρη τή να πηγαίνει εκου θέλει, να κήνη έ, τι θέλη, να είναι κύριος τού εκουτού του.

Ότον καιρό προσπαθούταν να μ'εξ κρατήσουν στη Βάρση, ο Μαντιάς φαίνονταν λυπημένος και σκεπτικός. Τήν ρωτούσα τί έχει και μου έλεγε πώς δεν έχει τίποτα... Μόνο όταν τού είπα ότι σε τρεις ήμέρες θά ρεύγαμε, μου άμολόγησε τήν αιτία της άνησυχίας του.

— Δεν θά μ'εξίσεις λοιπόν; έρώνασε, κώνοντας να μάγκαιλάση.

Τού έδωσα μιά καλή κατσαδά, τόσο για να τόν μάθω να μην άμριβάλλη για μένα, στο για να κρύψω τή συγκίνητη που μου έσφιξε τήν καρδιά, όταν άκουσα τήν κραυγή της άγάπης του.

Γιατί μόνο η άγάπη, κι' όχι τή συμφέρο, είχα προκαλέσει τή κραυγή κείνη. Ο Μαντιάς δεν είχα άνάγκη από μένα για να κερδίση τή ψωμί του, μπορούσε εύχαιρετα να τή κερδίση μόνος του.

Για να πώ μάλιστα τήν αλήθεια, είχα φυσικά χαρίσματα, που δεν τή είχα έγω στον ίδιο βαθμό, κάθε άλλο! Και πρώτο, ήταν πιο ίκανός από μένα να παίξη όλα τή όργανα, να τραγουδή, να χορεύη, να παριστάνη. Έκείνη ήξερε καλύτερ' από μένα να υποχρεώνει τήν εένεμη ομύγηρη που έλεγε κι' ο Βιτάλης, να βάλη τή χέρι στην τσέπη. Μόνο με τή γέλιο του, με τή γλυκά του μάτια, με τήσπρα του δόντια, συγκινούσε και τήσ ψυχρότερες καρδιές και, χωρίς να γυρεύη τίποτα, γέννοσε στους ανθρώπους τήν έπιθυμία να ζήνουν. Ευχαριστούσαν να τού προξενούη εύχαρίστηση. Αυτό ήταν τόσο αληθινό, όττε τόν καιρό που χόριζε με τόν Κάπη, τότε που έγω έκανα τόν κυλιστή στο άνθρακωρυχείο, ο Μαντιάς κατάφερε να μ'εξ έξη δε-

καοιτ'εξ πράγμα που ήσαν βέβαια κάτι τί. Έκατον είκοσι εκτώ που είχαμε, και δεκαοιτώ, έκαναν εκατόν σαράντα έξη! Δεν μ'εξ έλειπαν λοιπόν παρά τήσσερα πράγματα για ν' άγοράσουμε τήν άγελάδα τού Βικιλόπουλου.

Δεν έφρουγα από τή Βάρση χωρίς λύπη, άρου έπρεπε να χωρισθώ τόν Άλέξη, τόν θεό Γάσπαρο και τόν Δάσκαλο. Μ' αυτή ήταν ή μοίρα ή δική μου: να χωρίζομαι πάντα εκείνους που άγαπούσα και που μου έδειχναν άγάπη!

Εμπρός! Με τήν άγκα στεν' ώλο, με τή σάκο στη ράχη, να μας πάει στους δρόμους της έξοχης, με τόν Κάπη χαρούμενο να κυλιέται στη σκόνη.

Όμολογώ πώς με βαθεία εύχαρίστηση, έμα βγήκαμε από τή Βάρση, κατόυσα τόν δρόμο εκείνο που άντηχούσε τόσο διαφορετικά από τή γμάτα λάσπη, έδαφος τού άνθρακωρυχείου, και τί έρωτος ήλιος, και τί ώραίξ δέντρα!..

(Έπειτα συνέχεια)

Α΄-ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Στό χωριό μας, που δεν είναι κι' όμορφότερο στην πλάση, μ'εξ άφησαν οι γονοί μας μιά γερόντινα έπιληθεία. Δεν τή έχουμε φηασμένο μαμαραμένο εικονοστάσι, τή καντήλια της δεν είχα κροισταλλεία και χρυσά.

Φτωχικά ντυμένους έχει και τήσ γέροντ' της' παπάδες. Ταπεινοί κ' δυό τήσ ψάλτες! είχα, αλήθεια, έργατικοί. Στα μανάλια της μεγάλης δεν άνάβουμε λάμπάδες! Τόν Αφέντη Α΄-Δημήτρη τή μικρό κεφάλι άρεκά!

Κι' όπως στο μικρό της χώρος, που όλος κι' όλος δεν μ'εξ πιάνει. Τού Θεού τή μεγαλειό τή αισθάνομαι τρανό! Πουθενά κιά μωραμένα δεν κεννίζε τή λιβάνι— Πουθενά τή καντηλιάκι δέ σπιδάει πειό φωτεινό.

Τήν καλή μας εκκλησία!... Όλοι μας εκεί στη μέση Χριστιανοί στην κολυμπήθρα γίναμε κλαψαριστά. Θά γελάσουμε μιά μέρα και γαμπροί στην ίδια θέση— Θά σωπάσουμε μιάν άλλη με τή μάτια μας κλειστά...

Και στον Άδη, που ή ψυχή μας φρεσάτη, θά περιτρέχη; Θά γυρεύουμε να ίδούμε τήσ Άγίους τήσ σεβάστους! Άπαλλάχτους, αλήθεια, έτοι όπως αήτη τήσ έχει Στήσ Ευλένιος της εικόνας φτωχικά ζωγραφιστούς!

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΡΗΝΟΥΛΑ Η ΑΟΥΡΟΣΤΟΜΗ

Κωμωδία μονόπρακτη

(Συνέχεια και τέλος τής σελ. 388.)

ΡΗΝ.—Μή θυμώνης, άλλη φορά δέ θά τή ξανακαμή!

ΓΙΑΝ.—Τό έλπίζω. Έν τή μεταξύ όμως αϊθάνομαι τόν εαυτό μου άνωκάτω. Και πρέκει άφριο τή πρώτ' να σηκώθω ή ώρα τρεις, για να βοηθήσω τόν κύριο.

ΡΗΝ.—Πώς; ή ώρα τρεις;

ΓΙΑΝ.—Όχι, ήθελα να πώ... (Από μέσα του.) Κόντεψ να προδοθώ. (Δυνατά.) Ηθελα να πώ: ή ώρα πέντε.

ΡΗΝ.— Αλήθεια, τώρα τή θυμήθια; είναι τώρα κάμποσες μέρες που άκούω τόν μπαμπά να κατεβήνει σιγά-σιγά, μόλις σημάνη ή ώρα τρεις.

ΓΙΑΝ. (από μέσα του.)— Η γλώσσα μου θέλει κόψιμο! Τί μου κατάφερε! (Δυνατά.) Έχετε λάθος, δεσποινίς.

ΡΗΝ.— Καθόλου. Άν ήτουν ειλικρινίς...

ΓΙΑΝ.— Έγω; μα είμαι, είμαι ειλικρινέστατος. (Από μέσα του.)— Άς τή σκάσω, να μην πώ κι' άλλη κουταμάρα. (Δυνατά.) Φύγω, δεσποινίς, πάω να φορέσω τή καλά μου ρούχα.

ΡΗΝ. (τόν φωνάζει).— Γιάννη... δέ θέλεις να μού πής...

ΓΙΑΝ. (βιαστικά).— Μή ναι! σ'εξ είπα πώς πάω να στολιστώ. Άντιό, δεσποινίς. (Φεύγει τρέχοντας.)

ΡΗΝ. (μόνη).— Πώς; οι γονοί μου έχουν μυστικά από μένα, και τή εμπιστεύονται τού Γιάννη, που δεν είναι παρα ένας ύπηρέτης! Αϊτό είναι κακό! αυτό με λυπά!

(Έρχεται σιγά-σιγά ο Φραγκούλης, βλέποντας τήν Ρηνούλα.)

ΣΚΗΝΗ Χ΄

ΦΡΑΓ. (από μέσα του).— Να τή κοριτσάκι τού άγαπητού μου έχθρο! Λιναρά! Άν είσαι επιδέξιος Φραγκούλη, θά μάθης βέβαια κάτι. (Δυνατά προς τήν Ρηνούλα.)— Τί βλέπω; τί παρατηρώ; Η δεσποινίς Ρηνούλα, τή ώρα φο κορίτσι, έχει δάκρυα στα μάτια! μήπως; έπαθε τίποτα ο άγαπητός, ο άξιος, ο καλός κύρ Λιναράς;

ΡΗΝ. (σφραγγίζοντας τή μάτια).— Όχι κύριε... δεν πιστεύω τουλάχιστο.

ΦΡΑΓ.—Τόσο τή καλύτερο! μ'εξ συχάξετε. Μήπως λοιπόν ή άξιοτίμη σύζυγός του, ή άγαπητή σας μαμμά... ΡΗΝ.— Όυτε.

ΦΡ.— Άναπνέω. Α! τήσ άγκω τόσο! τί εύχαιρετοι γέιτονες!

ΡΗΝ.— Αλήθεια;

ΦΡ.— Δεν έχουν φίλο κιά άρωτιώμένο, κιά πιστό από μένα.

ΡΗΝ.— Μα τότε πώς γίνεται και δέ σ'εξ βλέπω ποτέ στο σπίτι μας.

ΦΡ. (από μέσα του).— Πρωτή που είναι! (Δυνατά.) Α! άγαπητή μου δεσποινίς, γιατί είμαι σαν τόν ταπεινό τόν μενεξέ: κρύβουμαι πάντα μ'εξ ρωτήστε τή Νικολέτα, αυτή ξεραί τήν άφούσισή μου στους γονοί σας.

ΡΗΝ.— Η Νικολέτα δεν μού μίλησε ποτέ για σ'εξ; είναι όμως αλήθεια πώς είναι τόσο άσηχημένη!

ΦΡ. (γελώντας).— Χέ!... χέ! χέ! άς τήν δικαιώσουμε λοιπόν. (Αλλάζει τόν τον.) Τώρα που με γνωρίσατε, μπορώ να μάθω γιατί κλαίετε από άλγους;

ΡΗΝ. (με διαταγμένο.) Γιατί... οι γονοί μου μου κρύβονται... γιατί έχουν ένα μυστικό από τήν κόρη τους.

ΦΡ.— Μπάρ! Κάνουν άσχημα' πολύ άσχημα... Κι' αυτό τή μυστικό;

ΡΗΝ.— Μπορώ να τή πώ σε σ'εξ, τόν καλύτερο τους φίλο: κάθε πρωί ο μπαμπάς κατεβαίνει σιγά-σιγά ή ώρα τρεις, και βγαίνει έξω με τόν Γιάννη, χωρίς να ξέρη κανείς που πάνε.

ΦΡ. (από μέσα του).— Έπι τέλους! τήσ κρατώ! (Δυνατά.) Πώς; δεν ξέρετε τί πάνε και κάνουν, όταν έλο τή χωριό κοιμάται ακόμα;

ΡΗΝ.— Όχι, δεν ξέρω. Δυστυχώς! ο Γιάννης που τόν ρώτησα, έφυγε για να μη μου άπαντήσει.

ΦΡ. (από μέσα του).— Έρω άρκετά για ν' άφανίσω τόν Λιναρά, άς τή σκάσω. Γρήγορα εις τή έργον: Θά διαδώσω μιά καλή συκοφαντία που θά τόν κάμη να χάση όλη τήν ύπόληψή του. (Φεύγει σιγά-σιγά χωρίς να τόν ιδή ή Ρηνούλα, που βλέπει τρία-τέσσερα κορίτσια να έρχονται προς τή μέρος της.)

ΣΚΗΝΗ ΧΙ΄

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ.— Έρχεται, Ρηνούλα; Σε περιμένουμε.

ΡΗΝ.— Σ'εξ; άκολουθώ, καλές μου φίλενάδες. Χιρίστε, κύριε... Μπάρ, δεν είναι πιά έδώ!

ΤΑ ΚΟΡ.— Παιός λοιπόν;

ΡΗΝ.— Ένας φίλος τής οικογενείας μου.

ΕΝΑ ΚΟΡ.— Γρήγορα, γρήγορα! να ή συνοδεία που ξεκινά.

ΟΛΕΣ.— Πάμε. (Φεύγουν. Σε λίγο έρχεται ή Κα Λιναρά.)

ΣΚΗΝΗ ΧΙΙ΄

Κα ΛΙΝ.— Περίεργο, πρό όλίγου από τή παράθυρο, μού φάνηκε πώς είδα τήν Ρηνούλα να μιλή μ'αυτόν τόν Φραγκούλη... Θά γελάστηκα, ή Ρηνούλα δεν τόν γνωρίζει αυτόν τόν κακό γέιτονα, άλλωστε τί μπορούσε να τού πη; ο Λιναράς δεν είναι ο κιά καλός, ο κιά χρηστός, ε κιά τίμιος τών ανθρώπων; όλο τή χαιρό τόν άγαπώ και τόν εκτιμώ!

(Βλέπει προς τή παρασκήνια.) Νά τον που περνά, ο καλός μου Λιναρά; τού

κάμανε την τιμή να είναι σήμερα ο πρώτος της συνοδείας και είναι δική, γιατί χάρη στις φροντίδες του, την διάδοχη εργασία του και την ξεκουράδα του, τα σιτάρια μας είναι τα καλύτερα του τόπου. (Ακούεται ένας θόρυβος από φωνές που μεγαλώνει όλοένα.)

Κα ΑΙΝ.—Τί είναι; 'Από πού έρχονται αυτές οι φωνές; (Νέος θόρυβος). **ΑΙ** Θεέ μου! μά ξεφωνίζουν, φίλονεικον, βλαστημον! πρέπει να μάθω... (Κάνει να φύγει, αλλά αυτή τη στιγμή έρχεται η Νικολέτα και την εμποδίζει).

ΣΚΗΝΗ ΧΙΥ

ΝΙΚ.—Σταθήτε, κυρία Λιναρά, μην πηγαίνετε!...

Κα Α.—Τί θέλεις να πής;
ΝΙΚ.—Πώς αυτό θα σάς λυπήσει πολύ!

Κα Α.—Τί λοιπόν; λέγε, εξηγήσου, σε διατάζω!

ΝΙΚ.Νά, κυρία, πρό όλίγου ο κύριός μου πήγαινε με τη συνοδεία...

Κα Α.—Τό ξέρω, τον είδα.

ΝΙΚ.—Προχωρούσε με το χαμόγελο στα χείλη κι έδινε το χέρι του σε όλους τους χωριανούς που στέκονταν στις πέρτες των για να ιδούν που περνούσε ή συνοδεία.

Κα Α.—Και ύστερα; Τελείωσε.

ΝΙΚ.—Μά μόλις τους πλησίαζε, οι γυναίκες παίρνανε ένα θρος περιφρονητικό, και οι άνδρες σούφροναν τα φρύδια, ή μπαίνανε μέσα στα σιτία τους.

Κα Α.—Τί σημαίνει αυτό; γιατί αυτές οι προσβολές;

ΝΙΚ.—Αυτό θέλησε να μάθω κι' ο κύριός μου. Και καθώς ο φηλός ο Πέτρος έσπρωχνε πίσω το χέρι που τού έδινε, ο κύριός μου τον άρπαξε από το μπράτσο και τον πρόσταξε να του πη την αίτια που τον υποδέχονταν με τέτοιες προσβολές.

Κα Α.—Και τί άποκρίθηκε ο Πέτρος;

Ν.—"Οτι όλο το χωριό έμαθε πως ο κύρ Λιναράς σηκώνεται πριν ξημερώσει, για να πάει να πουλήσει το σιτάρι του στην πόλη και να ζημιώσει τους άλλους.

Κα Α. (με αγανάκτηση.)—Μά είναι φέμμα, είναι συκοφαντία! Ναι, όκτω μέρες τώρα ο καλός μου Λιναράς βγαίνει έξω κάθε πρωί, ή ώρα τρεις, με τον Γιάννη, μά για ένα σκοπό φιλανθρωπικό, μεγαλόψυχο.

ΝΙΚ.—Είμαι βέβαιη.

Κα Α. (ζωηρά.)—"Ο καιμένος ο Λουκάς, που έμεινε χήρος με τέσσερα όρφανά, έπεσε άρρωστος εδώ και δεκαπέντε μέρες. Τάμπέλια του υποφέρανε από την άπουσία του, κόντευε να χαθί

δλος ο τρύγος, όταν ο Λιναράς είπε στον Γιάννη: «Παλληκάρι μου, αν θέλης, θα κλέβουμε μερικιάς ώρες από τον ύπνο μας. Δουλεύουμε πολύ, θα δουλέψουμε περισσότερο, μά ο τρύγος του καιμένου του Λουκά θα σωθί ή στώχεια θα θά μπη στο σπιτι του και τα όρφανά δεν θα υποφέρουν ούτε από την πείνα, ούτε από το κρύο!»

ΝΙΚ.—"Α! αυτό είναι έκτακτο! Θα μάστω! (Νέος θόρυβος από φωνές).

Κα Α.—Ακόμα φωνάζουν... Τρέμω!

ΝΙΚ. (βλέπει προς τα παρασκηνία.)—"Α, κυρία, εκείνος είναι, ο καιμένος, ο καιμένος ο Λουκάς... Σύβηθη στην πλατεία, μιλεί στο πλήθος... χωρίς άλλο φανερώνει την αλήθεια, τη λαμπρή διαγωγή του κυρίου μου.

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ.—Ζήτω ο Λιναράς!... Ζήτω ο καλός μας φίλος Λιναράς!...

ΝΙΚ.—Νά! να!— άκούτε; "Όλος ο κόσμος φωνάζει: «Ζήτω ο Λιναράς!» Κιτάξτε, καθένας δίνει το χέρι του στον κύριό μου' ο φηλός ο Πέτρος θέλει να τον σηκώσει θριαμβευτικά.

Κα Α.—"Α! τί εύτυχη που είμαι! τί ύπερήφανη που είμαι! Μά ποιός λοιπόν διέδωσε αυτή τη συκοφαντία;

ΣΚΗΝΗ ΧΥ

(Έρχονται ο Γιάννης, κρατώντας τον Φραγκούλη από τον γιακά, και τα κορίτσια.)

ΓΙΑΝ.—Νά όμολογήσης, άκουε; να όμολογήσης, είδειμή σε λειώνω σαν το σκουλήκι!

ΦΡ.—Μά, άγαπητέ μου φίλε, ξέρεις πολύ καλά πως όμολόγησα το πράγμα μπροστά σ' όλον τον κόσμο. ('Από μέσα του.) Μάπνιξε ο άθλιος!

ΓΙΑΝ. (τόν σκουιντά.)— Αυτό δεν έχει να κάνει. Νά όμολογήσης ξανά.

'Επανελάβες τη συκοφαντία σου δέκα φορές, μπορείς να την άναίρεσης δύο.

ΦΡ.—Καλά! Λοιπόν, όμολογώ, ότι εγώ είμαι που κατηγορήσα φέμματα τον Λιναρά πως θέλει να ζημιώσει τους άλλους γεωργούς, προς όφελός του. Και όρκίζομαι πως μετανοώ γιατό.

ΓΙΑΝ.—"Α! μπράβο! Και τώρα κοίταξε να μη ξαναρχίσης τα ίδια, γιατί τότε θα σε πνίξω σταλήθινά!

ΦΡ.—"Ορκίζομαι μπροστά σε όλους πως δε θα το ξανακάμω. ('Από μέσα του.) Αύριο θα φύγω από το χωριό. Θα προσπαθήσω να γίνω τίμιος, μαυτό ίσως να κερδίζω περισσότερο.

ΣΚΗΝΗ ΧΥΙ

ΡΗΝ. (έρχεται, και πλησιάζει σιγά-τήν Κα Λιναρά.)—"Άγαπητή μου μαμά, έρχομαι να σε παρακάλεσω να με συχωρέσης. 'Εγώ είμαι ο ένοχος, γιατί εγώ είπα άτυλλάγιστε σαυτόν τον

άνθρωπο, πως ε μακαμπές έβγαينه κάθε πρωί με τον Γιάννη.

Κα Α.— Βλέπετε, Ρηνούλα, που μπορεί να φέρη ή άθυροστομία; αυτά το μάθημα άς σε ώρελήση, και μην το ξεχνάς ποτέ!

ΡΗΝ.—"Ω! θα το θυμώμαι πάντα, μαμά!

Κα Α.—Πάμε τώρα να βρούμε τον καλό μας Λιναρά, και να τον κάνουμε να ξεχάσει τη λυπηρή σκηνή της όπείας έσο ήτουν ή αίτια.

ΡΗΝ.—Φθάνει να με συχωρέση όμως κι' εκείνος.

Κα Α.—Νά είσαι βέβαιη, κόρη μου, γιατί ή καρδιά του πατέρα κρούει πάντα μέσα της θησαυρούς άνεξικακίας.

Αύλαία

(Έκ του Παλλικου).

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗ ΠΑΣΤΑ

"Έξυπνη, επιμελής, εύτακτη, γλυκομίλητη 'ς τις συμμαθήτρίες της και πάντα πρόθυμη να τις βοηθήσει σε κανένα πρόβλημα ή να τους συγγοιθυρήσει κρυφά καμιά χρονολογία, σαν εξεταζόντανε 'ς τη ιστορία, ή Πιπίτσα Β...,, θά ήταν πραγματικώς ή τελειότερη μαθήττρια του κότμου αν δεν είχε το ελάττωμα να είναι τρομερά κακογράφο.

"Αχ αυτό το γράψιμό σου, Πιπίτσα, παραπονιότουνε πάντα ή δασκάλα της, πως μου κουράζει τα μάτια!... Δεν είναι κρίμα, τόσο καλή 'ς τα μαθήματα και να κάνης τέτοια όρνιθοσκάλισματα; Κοίταξε, παιδί μου, να διορθωθείς!...

Κ' ή καιμένη ή Πιπίτσα κοκκινίζοντας από ντροπή και χαμηλώνοντας το κεφάλι έμοιαζε να όμολογούσε κ' ή ίδια πως ήταν κρίμα και να υποσχεται πως δε προσπαθήσει.

Κι' αλήθεια προσπαθούσε! Κάθε που ήταν εύκαιρη έπιανε κι' άντέγραφε όλόκληρες σελίδες μόνο και μόνο για να διορθώσει το γράψιμό της. 'Επειδή όμως ή εργασία της αυτή γινότουνε έξακολουθητικά με προκατάληψη και με παύση, άντι να γίνεται συστηματικά από λέγη, ή υπομονή, με προσοχή και ή έλπίδα, έμεινε εργασία άκαρπη. 'Ετσι τα παράπονα της δασκάλας, εξακολουθούσαν όσο πήγαινε και πιο έντονα. Λίγο ίσως ακόμα και ή άλλαξαν σε τιμωρίες. 'Η Πιπίτσα, άπεπισμένη πιά, έφρασε να θεωρη σαν ζωτικό κι' αξιωματικό πλάσμα, όποιον έγγρασε καλλιγραφικά ή τοίλάχιστον έκανε γράμματα κι' όχι όρνιθοσκάλισματα.

"Αχ πως σε ήγλειώ, Κική, που γράφεις τόσο όμορφα! Μά να ζήτης, πέ μου, πως κάποις και γίνονται τα γράμματα σου σαν υποδείγματα καλλιγραφίας; 'Εγώ μ' ό,τι μελάνι κι' αν πάσω, ό,τι πανίτσα κι'

αν βάλω, 'ς ό,τι χαρτί κι' αν γράψω, όρνιθοσκάλισματα θα κάμω.

"Ετσι έλεγε κάποτε ή Πιπίτσα 'ς την συμμαθήτριά της Κική, που ή καλλιγραφία ήταν το φόρτε της.—'Αμ' ήταν και γι' άλλο τίποτ' ή εύλογημένη!

Κι' ή Κική κολακευμένη, που της ζήλευσαν κι' αυτής κάτι, άποκρίθηκε με προσποιητή μετροφοσύνη:

—Μά δεν είναι και τίποτα σπουδαίο' θά συνειθίσης και σύ. Θέλεις να σου δείξω κι' εγώ;

"Α στάσου' να σου γράψω τις έπι- κερσολές 'ς τ' αριανά γραπτά μας!

—Στάσου, τί έχουμ' αύριο; Πέμπτη; 'Α μπράβο! δεν έχουμ παρά αντιγραφή. Δός μου δώ το τετράδιο της αντιγραφής σου. θα σου κάνω άρχή κ' εσύ, έχοντας το υπόδειγμα, θα κάνης τα γράμματα σου όμοια μ' αυτό.

"Όλη της την τέχνη και την καλαισθησία εξάντησε ή Κική 'ς αυτό το υπόδειγμα, που έγινε τόσο καλό, ώστε, άμα το είδε ή Πιπίτσα ξέσπασε:

—"Ω τί ώρατο!... Και τώρα οι δικές μου γρατζουνίες θά τ' άσχημίσουν. "Αχ, τί κρίμα, τί κρίμα!... 'Ας μπορούσα κι' εγώ να γέμιζα μια φορά μια όλόκληρη σελίδα με τέτοια γράμματα!... "Αχ κ' ή κυρία 'Ελπίδα (ή δασκάλα) θα λέη, πως είμαι άναίσθητη και τεμπέλα. "Αχ, Θεέ μου!...

'Η άπροσδόκητη αυτή έκρηξη της Πιπίτσας έκαμει να γεννηθί μια σατανική ιδέα 'ς το κεφάλι της Κικής.

"Αν της έγγραφε αυτή όλόκληρη τη σελίδα;...

'Η δασκάλα τους μπορούσε να μη το καταλάβη. Μήπως ή ίδια δεν έβεβαίωσε την Πιπίτσα πως, άμα θ' άποφάσιζε να προσπαθήσει με τα σωστά της, θα μάθαινε καλλιγραφία; "Ε, λοιπόν θά πίστευε πως ή Πιπίτσα άποφάσιζε κ'. 'Ετσι ή τελευταία θα γλύτωνε, ή καιμένη, από τα μαλώματα και τ' άδικα παράπονα και θα έπαιρνε πιά όλόκληρο άριστα, που θα το χρωστούσε λιγάκι και 'ς την Κική. Κ' έτσι αυτή με περισσότερο θάρρος θα μπορούσε να ζητάη τη βοήθειά της 'ς τα μαθήματα.

Γρήγορα, βλέπετε, άρκετη δόση ύπεροβολίας 'ς την γενναία προσφορά της Κικής. 'Η Πιπίτσα όμως, ή καλή κι' άθώα, δεν την διέκρινε καθόλου. Κι' έτσι, αφού μ' έλη της την καρδιά εύχαρίστησε τη γενναίοψυχη φίλη, έπρόσθεσε πως δεν ήταν δυνατό να δεχθί, γιατί ή Κική θά της τα έγγραφε σήμερα.

"Αμ' αύριο, μεθαύριο; Όθ τις καταλάβειν ή δασκάλα τους και θα γίνόντανε και ρεζίλι.

Μά ή καλωσύνη της Κικής υπερέβαινε τα όρια, που της χάραζε ή Πιπίτσα. ("Έπεται το τέλος) Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από Ο. ΛΕ ΡΟΥ)

1'. (Συνέχεια)

Οι στρατιώτες του 'Αστυνόμου είχαν άναίβη. Από άπ' αυτούς κρατούσαν το χρηματοκιβώτιο, που τό άφισαν εκεί- χάμω' κι' άλλοι τέσσερες, τους δεμένους και κίτω-κάτω, τί τον έμελε ποιού ήταν; Φθάνει που τους έπιασαν.

«'Αδελφέ μου!... αδελφούλη μου!...»
(Σελ. 397 στ. α')

'Ο Πιερρότος ανέβηκε τελευταίος. Κι' ή Κολομπίνα, που τον είχε για χαμένο, για σκουωμένο, μπόρεσε να τον ιδη ζωντανό, σώο και άκέραιο. 'Από τη μεγάλη της χαρά δεν ήξερε τί να κάμη. Τότε θυμήθηκε πως ήταν όμογάλακτος αδελφός της. Είχε λοιπόν το δικαίωμα να τον άγκαλιάσει σε μια τόσο επίσημη και συγκινητική στιγμή. 'Ετσι, εκεί

«'Αδελφέ μου αδελφούλη μου!... ζής λοιπόν;—'Αλήθεια, δεν μου έκα- θες τίποτα; τί χαρά! τί μεγάλη μου χαρά!»

"Αλλά κι' έν άλλο πρόσωπο είχε μπη στην κουζίνα από την πόρτα του διαδρόμου, πήγε ίσια στους δύο νέους και τους άγκάλιασε τον ένα κατόπι του άλλου, χύνοντας δάκρυα χαράς.

Το πρόσωπο αυτό το μαντεύετε. 'Ηταν ο μπάρμπα Μιστανολούτος, που τον έτραβήξαν οι φωνάρες του σπιτονοικοκύρη του.

— Λοιπον, κύρια Κάτσανδρα, ρώτη- σε τότε πονηρά ο Πιερρότος, δεν έχετε καμιά περιέργεια να ιδήτε τα μούτρα των κλεφτών σας;

Νά ποίμα την αλήθεια, δυο τους έ- βλαψε δεμένους στερεά κι' ότο ήξερε πως δεν έκρόφθασαν να του κλέψουν τίποτα, ο γέρω-φιλάργυρος δεν βιάζονταν και τόσο πολύ να γνώριση τους κλέφτες. Το κάτω-κάτω, τί τον έμελε ποιού ήταν; Φθάνει που τους έπιασαν.

Με την έρωτηση όμως του Πιερρότου, θυμήθηκε πως του είχαν υποσχεθί κάποια έκπληξη, μεγάλη μάλιστα έκπληξη, και τότε του γεννήθηκε μια περιέργεια, που τον έκαμει να πλησίαση με το κερί του και να σκύψη σ' εκείνους τους δύο, που κείτονταν δεμένοι κι' άκίνητοι.

"Αλλά μόλις τους έρριξε μια ματιά, τούσσε άπ' το χέρι το κερί κι' ο άνθρωπος κατάκλητος άφισε μια μεγάλη κραυγή. Μά τίποτα περισσότερο. Δεν μπόρεσε ο κακόμοιρος να προσφέρη ούτε λέξη.

— Πώς σάς φαίνεται αυτό; τον ρώτησε ο Μιστανολούτος με έιρωνεία. "Εχετε ακόμα διάθεση να κάμμετε γαμπρό σας τον 'Υψηλότατο Ραντί-Γκρί;

'Επιτέλους ο Κάτσανδρος μπόρεσε να μιλήσει:

—"Ω, Θεέ μου! έτραύλισε. 'Α- νήκουστο, άπίστευτο, κατακλήτικό!... 'Ενας μαρκήσιος;... ένας πρίγκηπας;... Μά δεν μπορεί να το χωρέση νους άνθρώπου!

— Μάλιστα! άποκρίθηκε ο 'Αστυνόμος' ένας πρίγκηπας κι' ένας μαρκήσιος!... 'Αμ' δεν είναι περισσότερο από μένα κι' από σας... Δεν λέτε καλύτερά δυο καληχανθροποι, δυο κατσεγγαριόι, δυο κακοόργοι, που ή σύλληψή τους θα προξενήτη την πιο μεγάλη εύχαρίστηση στον κύριο Γενικό Διευθυντή της 'Αστυνομίας;

'Ο Κάτσανδρος σήκωσε τα χείρα ψηλά και φώναξε:

—"Ω, ύρανέ!... Σε τί κόσμο και σε τί καιρό ζούμε!... Μά είναι φρικτό, φρικτό!... 'Ενας πρίγκηπας... ένας μαρκήσιος... τόσο σημαντικά υποκείμενα... και να είναι κλέφτες!

Δύσκολα, βλέπετε, θα έβγαينه άπ' το γέρικο κεφάλι του σπιτονοικοκύρη ή ιδέα πως οι νοικάρηδες του δεν ήταν πρόσωπα «ύψηλής περιώπης».

"Αλλά ο 'Απτυνόμος έκρινε ότι πριν άλλάξη γνώμη ο Κάτσανδρος, έπρεπε να γίνει κάτι άλλο, πιο βιαστικό. Και τού είπε:

("Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

«Όταν φάνηκαν τα χρυσά νομίσματα...»

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΜΠΕΛΙΑ ΤΟΥ ΡΑΒΙΝΑΡΑΝΑ ΤΑΓΩΡ Η ΦΟΝΗΞΙΟΥ

Η φωνή σου άπλή, Κείριέ μου, είναι, άλλ, όμι και εκείνον που για Σέγα μιλούνε. Τη φωνή των άστρων σου ως και τη σιωπή τών δέντρων σου καταλαβαίνω.

ΓΙΑ ΠΑΣΣΑΤΕΜΠΟ

Πόσο βαρετό είναι τού κρεβάτι για τόν άρρωστο! Πόσο άνυπόφορο όταν μάλιστα άρχιγγιά να καλύτερεθεί!

Πυρετό, ούτε είνα τή δύναμη ν' άνασηκωθώ και να περάσω την ώρα μου διαβάζοντας.

ΟΡΘΡΪΝΗ ΔΡΟΣΪΑ

Μέσα στη χειμωνιάτικη και σκοτεινή νυχτιά Βουβός σά σιμά κι' άδούρβος ό Χάρογας σιμώνει.

ΤΟ ΚΑΒΟΥΡΙ

Νάτο, νάτο, πιάσ' το, χόθη κε κάτω από 'κει,...

άφου 'τίναξε οπασμοδικά, δυό, τρείς φορές, τά πόδια του, άφισε τη μικρή του ζωή να σβήσει!

Θάπρεπε νάταν κλάμα, μπόός σέλλης ζωής σβύσιμο. Μά δάδ'... δάδ'... Γέλια, γέλια άτελείωτα!...

Παίχνοντας, στερήσαμε μιά ζωή, ίσως άφελιμη, ίσως άνώφελη σαυτό τό πλασματάκι...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΣΤΟΝ ΓΥΙΟ ΤΗΣ

Άγάπα την εργασία, έσο δυνατός, άξιοκρητής, άνεξάρτητος, να περιφρονής τους μικρούς περιρρωμούς της ηλικίας σου.

δίνης δέχως διαταγμό, να χάνης δέχως λύπη, να άποικης; δέχως καταγοργιά. Μάθε να μεταγγίλης στην καρδιά σου τήν εδουχία ά κείνων π' αγαπάς...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Γκάζ! Γκάζ! στό δέντρο άπάνω τσεκούρι κέρταει, κι' άγοίγει 'δω κι' εκεί πληγές βαδίζει...

ΕΝΩ ΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

Οί πόνοι μου σούβλιναν τό κορμί κι' οί έγνοιες μου σπάραζαν τό μυαλό. Πού έπνος για μέ!...

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Ό ύπνος άλκοσοδέναν τό ψέμμα και τό κρημα, κατενώαζε τήν παραγγεμένη άτρομαρίαν.

όλα είναι άδία. Μητέρα τού χάους, ή Νύκτα, έν μέση μιας άκρας γαλήνης, πλανώται και τολαντεύει άπανά από τήν άβυσσόν τό κόσμο περιπλανώμένο στό σκοτεινό της σάβανό.

Μετανοεί; λέγει στόν Πλάστη που ρεμβάζει. 'Η άνοστασία είναι και τό τέλος. Πές μίαν λέξιν, και τής τήν χαρίζω.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ένας παπαγάλος που έπέστρεψε άπ' τήν 'Αμερική μέσα σ' ένα πλοίο, είχε μάθει από τους ναύτες να λέγει: 'Είμουν λίγο άρρωστος...'

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σε κάποιο Νηπιαγωγείο, ή δασκάλα λέει ότι καμιά φορά στόν σάβανό βέλομενος άστρα με σδρά.

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΟΙ ΔΙΑΓΩΓΗΣΜΟΙ

Grid of numbers and letters for a weekly puzzle, including 'H ΠΟ Α ΕΡ Η' and 'ΠΟΛ ΣΤΟΣ ΜΗΣ'.

Πέντε άρχαίοι Θεοί.

- β') Γρόφος: Έσατή άπό τού Μύκη Ζεΰ ο λιλ λιλ λιλ... γ') Διά τούς Γαλλομάθεζ: Έσατή άπό τού Γίωτα P.l.s-n-st-p.l.s-n-vt-svr.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1919

Είς τό 33ον φυλλάδιον, σελ. 283 άποκηρύχθη τό Δημοψήφισμα, διά τό Ψεύδωνυμα τού 1919.

του, όσα κι' άγ είναι, και να τά στείλη όλα μέσα εις τόν ίδιον φακέλλον, (άρκεί να είναι σύμφωνα με τούς όρους.)

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΟΣΙΣ ΤΩΝ ΔΡΩΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ'.

Έπέθησαν εις τήν Κληρωσίδα οί άριθμοί 1 έως 3209—τόσο εί: χαν έγγραφή μέχρι τής 15 'Ιουλίου εις τε θήσοι, εις τε άξήνοιο, εις τε τρήνοιο— και έκληρώθησαν οί έπόμενοι κατά σειράν 50 άριθμ. κερδίζοντες τό έκ τών προηγούμενων κληρώσεων δώρα:

τελέσματα, παρά μεταξυ τών καθύσταρουντων, που δεν δά είναι καθόλου τιμητικόν δ' αύτούς.

Αάση τού 'Απελάου, ό 'Ερασιτεχνικός Σέλλογος τής Διαπλάσις' εβεικεν ίπσω ένενα άθηνάει τού κ. Ξενοκόλου, αλλά τώρα έπανελαβε τός έργασίας του τακτικά. Αί δοκιμαί γίνονται κάθε Σάββατον άπόγευμα, άπό τές θ, εις τό Κατάστημα τής 'Εραρίας 'Ελλ. Θεάτρου, όδός Νίκης 30π.

